

saa blive ved. Der er navnlig af det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lange) varmt talt for een Række af de Lønningsforhøjelser, der maatte staa for Døren, nemlig til Kapellet. Jeg kan i meget tiltræde det ærede Medlems Ord, og jeg ønsker ogsaa ved denne Lejlighed og ved den ny Lov at kunne skaffe Lønforhøjelser til Kapellet saa vel som til adskillige andre af Teatrets Kunstnere og Funktionærer.

Der er imidlertid et Punkt, jeg mener, man noget overser, naar man taler om den Merindtægt, Talescenen vilde skaffe os. Overser man ikke noget den anden Scene, den store Operascene? Vil det være muligt for det første at skaffe Publikum 5 til 6 Aftener — skulde det vel være — om Ugen til Operaforestillingerne? Det er det ene. Men hvorledes skulde vi skaffe Kunstnere? Kapel, Kor have vi, men de udøvende Kunstnere? Tror virkelig det ærede Medlem, at vi vilde kunne stille en Opera paa Benene saa godt som hver af Ugens Aftener, en Opera, der kunde fremføres saadan, at den virkelig kunde samle et Publikum? Lad os tænke paa, hvorledes Forholdene ere for Øjeblikket. Hvorledes skulde vi saa bære os ad dermed. „Mascarden“ kan gaa, „Regimentets Datter“ kan gaa, men hvor mange Operaer have vi saa videre i det løbende Repertoire, der kunne gaa med de Tenorer, vi raade over i dette Øjeblik? Jeg vil antage, at vi havde Sopransangerinder nok til at kunne besætte de Operaer, der gik, lad os sige 6 Aftener om Ugen, men kan det ærede Medlem give os nogen som helst Anvisning paa Tenorer, saa vi hver Aften kunde give en Opera? Jeg tror, at man, naar man fremhæver den økonomiske Fremgang, det vil give Teatret at faa en Talescene, ser for meget bort fra eller lægger alt for lidt Vægt paa, at det store Teater ogsaa skulde fyldes, for at vi ikke skulde faa en rivende Fremgang i Underskuddet paa dette Teater. Det er mig umuligt at se, at vi have Operakræfter nok, eller at vi kunde forvente at skaffe Kræfter nok til en Operaforestilling saa godt som hver Aften. Jeg kan derfor ikke se saa rosenrødt paa de økonomiske Fordele, der skulle opnaas ved, at der var to Teatre, en Operascene og en Tale-scene.

Jeg kan, som jeg udtalte i Gaar, underskrive alt det, der kan fremføres, siges og skrives om den store Fordel, det vil være for Skuespillet, at det fik en

Scene for sig selv og Prøvesale for sig selv. Jeg tror ogsaa, at økonomisk vilde en saadan Scene svare Regning, men jeg tror samtidig, at den anden Scene, det store Teater vil vise et Underskud med en rivende Vækst, som ingenlunde vil føre os bort fra den tidligere økonomiske Misere.

Der er kun et Par Bemærkninger, jeg endnu vil have at gøre. Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) udtalte i Gaar, at „Teatret støttede f. Eks. Højrepressen og Venstreformpartiets Presse, men man forbigaar den radikale og socialdemokratiske Presse, den kan f. Eks. ikke faa Fribilletter til det kgl. Teater.“ Det var altsaa en Beskyldning for Partiskhed, det ærede Medlem rettede mod Teatret. Men det viste sig, at det ærede Medlem var meget lidt funderet. Allerede da der kom en Afbrydelse, var det ærede Medlem rede til at frafalde sin ene Paastand eller sit Angreb og netop den Side af Angrebet, som man skulde tro, det ærede Medlem var mest inde i, nemlig den, der angik den socialdemokratiske Presse. Efter en Afbrydelse siger det ærede Medlem: „Det er altsaa kun de radikale, der ere udelukkede“, og det ærede Medlem henvender sig saa til mig med et Spørgsmaal, om jeg ikke vil sørge for, at Teatret kommer bort fra denne Urimelighed. Dette er ganske unødvendigt. Under den 2. September 1902, da der blev truffet en ny Ordning med Hensyn til Fripladserne, bestemte Ministeriet, at Medlemmer af de tre Provinspresseorganisationer kunde faa Adgang, altsaa at for Højre, Venstre og den socialdemokratiske Presseorganisation kunde een Korrespondent fra hver Organisation hver Aften faa Adgang. Under den 12. Januar 1906 fik derefter den radikale Venstrepresses Organisation Adgang for en Korrespondent, da det viste sig, at Organisationen fyldestgjorde Betingelserne, at Foreningen var Enerepræsentant for en Presseorganisation. De forskellige Presseorganisationer staa saaledes ganske ens. Det ærede Medlem, som, det vil jeg indrømme, var meget villigt til at frafalde den ene Paastand, han havde fremført, maa ogsaa frafalde den anden. Thi der er ingen som helst Grund til det ærede Medlems Angreb paa Teatret, at det skulde stille sig anderledes til den radikale og den socialdemokratiske Presse end til Højre- og Venstrepressen.

Lange: Jeg takker den højtærede Kultusminister for hans Udtalelser vedrørende